

VOJTÍŠKOVA DOBRODRUŽSTVÍ

VOJTÍŠKOVA DOBRODRUŽSTVÍ

© Lubomír Jaroš

© Petra Šnokhausová

ISBN 978-80-904906-8-0

Knihu, kterou jste právě otevřeli, tvoří soubor dvaceti čtyř poetických pohádek. Jejich předchůdcem je úspěšný titul „Vojtišek“, se kterým sdílejí téhož hlavního hrdinu a také půvab či velké porozumění pro dětský věk. V jistém ohledu se však od něj liší.

Především tím, že jsou napsány a sestaveny s pevným záměrem. Na malé ploše, zdánlivě jednoduchými zápletkami se snaží přiblížit mladému čtenáři nejen krásu, ale též složitosti života a upozornit jej tak na nebezpečí, která v sobě skrývá. Svá poučení však nepodávají školometsky nebo mravokárně, nýbrž srozumitelnou, nenásilnou, čtivou a napínavou formou.

Jak bylo řečeno, pohádky neusilují o povrchní vnější účín, o světlici, po jejímž výbuchu nastává větší tma. Jde jim především o rozšířené vnímání či bohatší prokreslení dětského světa, o rozvoj jeho představivosti, jež se zúročuje v dospělosti ve všech oborech lidské činnosti.

Příběhy doprovázejí působivé obrázky od jihočeské výtvarnice Petry Šnokhausové, které celkový dojem pohádek umocňují a zároveň jim dávají hmatatelnou podobu, pro dětský věk tolik nezbytnou.

Zajíček

To se přihodilo tenkrát, jak se Vojtíšková rodina vydala autem na výlet. Aby také ne, vždyť venku svítil nedělní den a obloha na ně mávala modrým praporem. Když ujeli kus cesty, zastavili se na malém odpočívadle, aby se protáhli. Byl to jen takový zelený palouk s několika stromy, který obklíčily silnice. Maminka rozdala svačiny a Vojta si sedl stranou do trávy. Tu vedle sebe zahlédl zajíčka, jak se krčí pod keřem.

„Neboj se,“ řekl mu, „já ti neublížím.“ Zajíček zakýval čumáčkem, jako by mu rozuměl, a tak Vojta pokračoval: „Jsi tady sám?“ Chlupáček zase zakýval čumáčkem a Vojtovi se zdálo, že mu odpověděl: „Ano.“

„Jak ses sem dostal?“

„Zaběhl jsem se,“ odpovědělo zase tím zvláštním způsobem zvířátko. „A když tady začali stavět ty silnice, nemohl jsem se vrátit.“

„Odkud jsi sem přišel?“ zopakoval trochu jinak svoji otázku Vojta.

„Támhle z toho lesa. Tenkrát tu byla silnice jen jedna. Pak ale přijely buldozery a nákladní auta, lidé postavili ploty a já zůstal uvězněný.“ Vojta pohlédl směrem, kterým zajíček ukazoval a uviděl na obzoru zalesněný vršek nebo, jak se také říká, chlum.

„Počkej, zeptám se našich, jestli bychom tě tam nemohli odvézt,“ řekl Vojta a odběhl. Za okamžik se vrátil i s velkou nákupní taškou. „Táta říkal, že tam nevede silnice, ale můžeme tě vysadit někde poblíž.“ Zajíček souhlasil, skočil do tašky a Vojta ho odnesl k autu.

Když zajíčka vypouštěli, zvedl se na zadní běhy a celé rodině děkoval. Nato odhopkal pryč, až z něho byly vidět jenom dlouhé uši. Zanedlouho se u nich vynořily další dvoje; to mu přišli naproti tatínek s maminkou. Chvilku poskakovali, jak se radovali ze setkání, a pak se ztratili ve vysoké trávě.

Visací zámek

Na kroměřížském sídlišti mají hezké trávníky. Někdy, pravda, bývají na nich papírky, ale ty Vojta s tatínkem a ostatními sousedy sbírají. Nu a jednou, při větším úklidu, našel Vojta v trávě visací zámek. Vlastně zámeček, jak byl droboučký. Vojta si ho prohlédl, otřel od rosy a vložil do levé kapsy u košile, co je u srdce. A zámek se hned k němu přitulil.

Doma si se zámek celý den hrál, a když k němu přišlo několik kluků ze sousedství, ukázal ho také jim. Jednomu chlapečkovi se tuze líbil a pořád žadonil: „Půjč mi ten zámeček domů, zítra ti ho určitě vrátím.“ Ale nevrátil. Ona se říká taková moudrost, milé děti – co nechceš mít, tak půjč.

Vojta buď přísloví neznal, anebo, to spíše, má tak dobré srdce. Na zámeček ovšem nezapomněl, a jak tak přemýšlel, kdy mu jej asi kluk přinese – cink! – už měl zámek před sebou. Pak se ho nebál půjčit komukoli – stačilo si na něj vzpomenout a vrátil se sám.

Leč každá hra časem omrzí, a tak jej daroval nejlepšímu kamarádovi Tomáškovi. Jenomže nedomyslel, že ho má otištěný v srdci, a sotva o zámek zavadil myšlenkou, už byl u Toma v bytě. „Co tu, chlapče, děláš a jak ses k nám vůbec dostal?“ ptala se jeho maminka. Co měl Vojta na to říct? Určitě by mu neuvěřila, že za tím vězí zámeček.

To se několikrát opakovalo – dokonce o půlnoci. Bos a v pyžamu zazvonil na rodiče, a když se táta divil, kde se tam vzal, všechno mu pověděl.

„To je, Vojto, tak,“ vysvětlil otec, „jestliže máš něco schovaného v srdci, jsi myšlenkami u toho stále, třebaš na míle daleko. Jediné řešení je nevědět, kde se zámeček nachází. Pak na něj snad zapomeneš.“

Vojta všechno důkladně promyslel, ráno si obul boty a naposledy se nechal k zámku přitáhnout. „Tome,“ řekl kamarádovi, „zahod, prosím tě, ten zámeček pryč. Někam za sebe a hodně daleko, aby ho už nikdo nikdy nenašel.“ Tomáš mu to slíbil a od té doby měli oba klid.

Proto, děti, když náhodou takový zámeček najdete – a vůbec nemusí vypadat jako zámek –, rozmyslete si, jestli ho vůbec máte vzít do ruky. A raději dvakrát, než si ho dáte k srdci. Jinak si s ním pěkně užijete!

STOJATKA

V lékárně, kde pracuje Vojtův tatínek, mají krásné stojatky. Co jsou to stojatky? Nádoby ze skla či z porcelánu, do kterých se ukládají masti, kapaliny nebo pevné léčivé látky rozmělněné na prach. Bývají hodně staré, také hezky malované a v tátově lékárně jich měli tolik, že by je děti z první třídy určitě nespočítaly. Leda druháci nebo spíše žáci třetích tříd, protože ti se učí počítat do tisíce.

Jednou přinesl tatínek takovou letitou stojatku domů. Pravda, byla trochu odřená, kus zátoky uražený, ale tak už to u starých věcí i lidí bývá. Vojta lahvičku otevřel, přičichl si k ní, a jako kdysi zvonily telegrafní dráty, zabzučelo i jemu v hlavě. Stojatku zavřel, položil na stůl a z dlouhé chvíle si pustil televizi. Jenomže přepnul na kanál, kde vysílali v německém jazyce. A co byste děti neřekly? Vojtíšek všemu rozuměl, i když přepnul na angličtinu! To se přitom anglicky začínal teprve učit a německy neuměl vůbec. Celá rodina se tomu nemálo divila, až maminku napadlo, jestli to nebude tou stojatkou. Přivoněla si a opravdu – rozuměla i ptačí řeči.

K lahvičce čichali pak všichni ostatní, aby si mohli pouštět libovolné pořady. Bavili se tím celý týden, ale častým používáním začala vůně z lahvičky vyvětrávat. A jak slábla, bylo i pořadům méně rozumět. Nakonec nezbylo ve stojatce voničky ani za mák. Všem to bylo moc líto, a proto táta slíbil, že se po nějaké ještě podívá.

Jenomže – když se nazítří vrátil z lékárny, nepřinesl nic. Pouze ukázal na prázdnou stojatku a smutně řekl: „Tak tohle byla poslední, kterou jsme tam měli.“

Hračky

Slyšeli jste už, děti, o nějaké tajné chodbě? Kde je hrozná tma, jsou tam poklady a chrání je třeba strašidla? Určitě ano, ale co nevíte, že jednu takovou objevil Vojtišek ve svém pokoji. To bylo ten večer, když se ztratily hračky.

Den předtím ještě ležely na svých místech a pak se po nich slehla zem. Vojta je hledal všude, i se svými sestrami Ladankou a Liduškou. Převrátili celý byt, dívali se do pračky, za skříně, ale hračky nikde. A protože byl už večer, usoudili, že šly možná na výlet a vrátí se, až se děti vyspí.

Sestry odešly do svých pokojů, stejně tak Vojta. Zamířil rovnou k posteli, když tu uklouzl na koberečku a trochu jej odsunul stranou. V podlaze se objevila dvířka, velká tak akorát, aby jimi Vojta prolezl. Tomu to samozřejmě nedalo, otevřel je a uviděl šachtičku opatřenou madly, která pokračovala úzkou chodbou.

Chlapec si dodal odvahy a do šachty vlezl. Chodbou přišel k dalším dveřím, za kterými byl slyšet hovor. Opatrně jimi nahlédl a spatřil velkou místnost s křeslem u protější zdi. Muselo být královské, protože bylo celé pozlacené. Seděl na něm kašpárek s rolničkami, které při každém pohybu hezky cinkaly. Před trůnem se těsnalo plno hraček a všechny na kašpárka hleděly jako na krále.

„Jsme tu proto,“ hovořil právě kašpárek, „abychom soudili děti za to, jak se k nám chovají. Dneska to bude Vojta a jeho dvě sestry Ladanka a Liduška.“ Nejdříve vystoupily panenky a sestry velice chválily, že je hezky šatí, i když je prý někdy zapomenou uklidit. Vojta dopadl hůře – jedno autíčko vrčelo, že mu spadlo a celé se polámalo.

„Nejde mi ani setrvačnick,“ naříkalo. Také medvídek si stěžoval, že s ním Vojta několikrát hodil do kouta, místo aby ho dal pěkně na své místo. A žádal, aby Vojtovi byla udělena pokuta. Všechny hračky auto i medvídka litovaly a prohlásily, že si žádná z nich nebude s Vojtou alespoň měsíc hrát. Vypadalo to pro něho docela vážně.

Najednou odkudsi vyhopkal pejsek Moula. Tedy, on byl docela velký, ale protože měl na stranu vyplazený červený jazyk, tak si ho děti tak legračně pojmenovaly. Moula zaštěkl a prohlásil, že Vojta je hodný kluk a že si s ním hrát bude, protože ho má stejně rád jako jeho sestry.

„Ale vždyť ti dali takové hloupé jméno,“ přely se s ním ostatní hračky.

„Protože tak vypadám,“ nedal se odbýt Moula a Vojta si vzpomněl, kolikrát se sám jeho vzhledu smál. A tady se ho Moula zastává, jako by se nic nestalo. Chlapec se mu v duchu moc omlouval.

„Támhle někdo je!“ vykřikl najednou kašpárek, když si všiml vykukujícího Vojtova obličej. Hračky se vrhly ke dveřím, chlapec však na nic nečekal a horempádem utíkal do svého pokoje. Dvířka v podlaze zabouchl a ještě na ně přisunul židli, na kterou se posadil. Nikdo se ale do nich nedobýval.

Ráno se děti vzbudily a nestačily se divit. Všechny hračky byly na svých místech. Také pes Moula seděl na pohovce jako dřív a pořád vyplazoval ten svůj dlouhý červený jazyk. Vojta ho objal, poděkoval mu, že ho chránil, a už se mu nikdy nesmál. Též k ostatním hračkám se choval ohleduplněji. A dvířka ve Vojtově pokoji? Ta se po té příhodě ztratila, jako by v podlaze nikdy nebyla.

Kouzelná dřívka

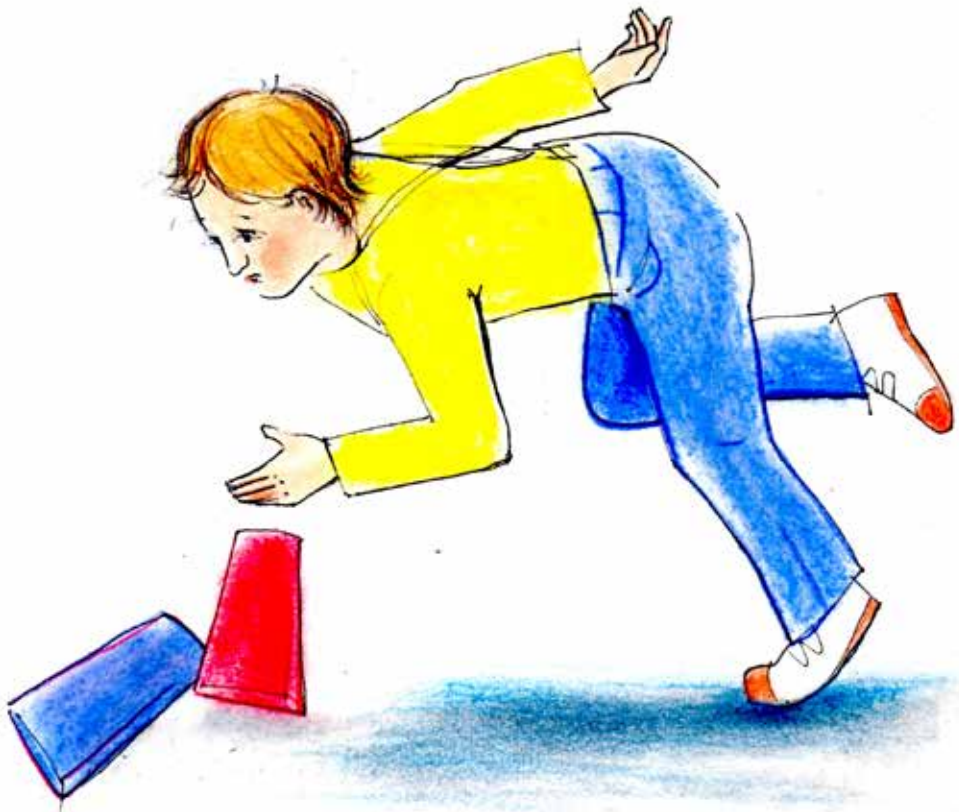
U vchodu panelového domu, kde Vojtíšek bydlí, jsou schody a pod nimi skrýš. Našli byste v ní spoustu zajímavých věcí – barevné kamínky, polámanou klec na ptáky, hroudy hlíny i písek na posypávání chodníku. V té skrýši si Vojtíšek často hrával, a stejně tak i toho dne, kdy nešly zavřít domovní dveře. Ale pěkně popořádku.

Vojta zrovna nakládal písek do dětského nákladního auta, když lopatkou zavadil o něco tvrdého. Co to jen může být? Třeba nějaký poklad! Pustil se do dolování a postupně vytáhl ze země dvě ohlazená dřívka. Jedno bylo ohnivě červené a to druhé modré jako voda. Nejdříve si s nimi hrál, potom ryl v zemi, jestli neobjeví nějaká další, a když už žádná nenašel, odložil dřívka stranou. Jen tak, jedno přes druhé.

Tu se ozvalo tiché zašumění, jako když se otevírají domovní dveře. Asi jde někdo ven, pomyslel si, jenže neslyšel žádné kroky. Vylezl tedy ze skrýše a opravdu – nikdo nikde, jenom ty otevřené dveře. Chtěl je zavřít, ale nešlo to.

„Počkej, chlapče, já ti pomohu,“ řekl nějaký pán. Dveře však držely jako přibité. Přicházeli další lidé, radili se, tlačili – a stále bez výsledku. Nakonec přivolali hasiče – ti však dopadli stejně, i když tlačili autem. Vojtu to přestalo bavit a šel si zase hrát pod schody. A jak tak do skrýše lezl, zavadil o barevná dřívka a rozpojil je. Dveře se samy zavřely.

„Už jsem na to přišel!“ zakřičel odspodu a spěchal kouzelná dřívka ukázat. Přitom však upadl a pustil je lidem pod nohy. Než se kdo nadál, křup, křup, kdosi na ně šlápl. Na zemi po nich zůstalo jen pár barevných třísek.

ZVON

Když odkvetou pampelišky, mají namísto květů bílou kuličku chmýří. Stačí do ní jen fouknout, drobné padáčky se rozletí a snášejí se houpavě do trávy. Proč o takové obyčejné věci vyprávím? Protože to samé se přihodilo kroměřížskému zvonu a to už vůbec obyčejné není.

V Kroměříži mají vysokou věž, ve které byl kdysi zavěšený zlatý zvon. Povídalo se o něm, že jej ze samých pampelišek utkala řeka Morava. Také se o něm říkalo, že je zakletý a kdo se ho dotkne, do tří dnů se změní v pampeliškové chmýří.

Vojtu vyprávění tak zaujalo, že zapomněl na chvilku dýchat. Byl strašně zvědavý, jak takový zvon vypadá zblízka. Jednoho večera se nepozorovaně dostal do věže a potajmu si na něj sáhl. Pak se začaly dít věci, kterým se snad ani uvěřit nedá.

Sotva přišel domů, přepadla ho taková únava, že se stěží převlékl do pyžama. Tvrdě usnul, leč o půlnoci ho probudil úder zlatého zvonu. Zprudka se posadil na lůžku a před sebou uviděl tři čápy. Jako očarován sedl na toho nejbližšího a všichni vzlétli ke hvězdné obloze. Nato ptáci zmizeli a Vojtíšek se zvolna snášel dolů. Větrík s ním pohupoval ze strany na stranu jako se srdcem zvonu anebo s chmýřím pampelišky. Poté ulehl do postele a znovu usnul.

Druhý den o svém výletu pověděl mamince. Ta si zprvu myslela, že se mu to jen zdálo. Nicméně o všem přemýšlela a další noc se schovala do skříně. A opravdu – s úderem zvonu tu byli opět ptáci, nyní jen dva, a odnesli Vojtíška do dalekého nebe. Netrvalo dlouho a chlapec slétl z té ohromné výšky zpět na svoje lůžko.

Třetí den už spala maminka u Vojtíška – ze strachu, aby se mu při těch výletech něco nestalo. O půlnoci tu stál poslední čáp, ale maminka na něj, že mu Vojtíška nedá. Pták dorážel, vyhrožoval, prosil, ale maminku neoblomil. Tu odbila jedna hodina z půlnoci, pokoj osvítil žlutý jas a zazněl hlas tisíců rolniček:

*Tři podoby má náš zvon:
První bije jako hrom,
druhý v srdci vyzvání,
třetí čápi posaní,
kteří k nebi vyletí.
Zlomilo se zakletí!*

Tak maminka zachránila Vojtu před důsledky jeho neopatrného činu. Těž sňala kouzlo ze zvonu – odlétl tam, kde svítí zlatá záře pampelišek a v modravé tůni pramení řeka Morava.

Co bylo dál? Když ráno našli místo zlatého zvonu jen hromádku chmýří, vypsali Kroměřížaně sbírku na zvon nový. Ale v srdcích, v srdcích jim ten zlatý zůstává podnes.

Čára

Jednoho dne se u vchodu, kde Vojtíšek bydlel, objevila čára. Docela obyčejná bílá čára, která se táhla napříč chodníkem. Kdo ji tu nakreslil a proč? podivil se Vojta, a když nezjistil nic zvláštního, překročil ji a šel dále.

Jenomže – jak se od čáry vzdaloval, chůze pojednou začala váznout, jako když se brodí v hlubokém sněhu. Sotva se dovlekl na konec chodníku, všechno se vrátilo zpět a Vojta stál opět před čarou. Zkusil to tedy nanovo, dopachtil se k obrubníku, ale čára ho přitáhla podruhé.

Tohle je opravdu divné, kroutil udiveně hlavou a pro jistotu zazvonil na maminku. Ta si ji také vyzkoušela a pak synovi poradila:

„Tam za čarou se zastavil svět. Proto se ti šlo ztěžka. Víš co, vezmeme kbelík s vodou a tu čáru smažeme.“ Jak řekli, tak udělali a opravdu – kouzlo bylo pryč. Jenže v té chvíli to přišlo Vojtovi líto – vždyť takovou věc nemá nikdo na světě! Nelenil, zaběhl do bytu pro křídou a nakreslil čáru novou. Ale ať přes ni chodili s maminkou sebevíc, ta nová už nikoho nevrátila.

STĚNA

„Copak se stalo, Vojtíšku?“ zeptala se maminka, když viděla, jak synek zaraženě sedí.

„Počmáral jsem tátovi knížku,“ přiznal se chlapec. Máma vzala knihu do ruky a pak zavrtěla hlavou:

„Tak nevím, co ti na to řekne, až přijde z práce.“ Vojta ale nechtěl vidět otce zarmouceného. Čím více se blížila hodina, kdy se objevoval ve dveřích, tím více se tiskl do kouta a přál si, aby tu trapnou chvíli nemusel zažít.

„Vojtíšku!“ To volá táta, zatrnulo v chlapci.

„Tak Vojto!“ ozvalo se podruhé a do pokoje vkročil otec, následován maminkou. „Kde ten kluk jenom je?“ rozhlížel se udiveně. Máma pokrčila rameny.

„Teď tu byl. Neschoval se někde?“ Ale neschoval. Vojta s úžasem poznal, že díky tomu vroucímu přání se odhmotnil a ztratil ve stěně.

Rodiče odešli, hledali i venku, ale marně. Když se vrátili, maminka celá uplakaná řekla tátovi: „To on utekl kvůli té knížce.“

„Ale já se na něho přece nezlobím, vždyť to udělal z pouhé rozpustilosti,“ zabručel tatínek, a sotva ta slova dozněla, nepatrné zrnko se ve Vojtovi rozlilo do všech údů a hoch vystoupil před očima rodičů ze stěny.

„Tatínku, to jsem rád, že se na mě nezlobíš!“ rozeběhl se k otci a skočil mu do náruče. Táta ho k sobě pevně přivinul, potom i maminku a obě dcerky a s úlevou vydechl:

„To je dobře, že jsme zase všichni pohromadě.“

KVĚTOVANÁ PŘIKRÝVKA

Všechny návštěvy, co si prohlížejí Vojtíškův pokoj, zůstávají překvapením stát. „Co tady tak krásně voní?“ ptají se a maminka jim musí znovu a znovu ten příběh vypravovat.

To bylo tak: Vojtíšek si jako každý večer lehl do postele, peřinu s bílým povlakem přitáhl pod bradu a po chvíli řekl mamince: „Já bych si přál, abych měl na té přikrývce vyšité květiny.“ Maminka ho počechrala žertovně ve vlasech, dala mu pusku na čelo a zcela vážně odpověděla:

„Takové povlaky stojí moc peněz. Ale slibuji ti, že na ně budeme šetřit a pak si je koupíme. Souhlasíš?“

„Kdy to bude?“

„Nu, brzo ne.“

Vojta si povzdechl a brzo nato usnul. O půlnoci se však probudil, všude plno světla, neboť byl měsíc v úplňku. Chlapec přistoupil k oknu, roztáhl ruce a už letěl jako pták nad krajinou. Vítr povíval, sýčci volali své touhy, a sotva se ho jedno takové zabublání dotklo, otevřela se štěrbina a hoch do ní ve zlomku času vklouzl. Poznával divotvorné končiny i s jejich čarodějným býlím; rostly tam květy rudé jako máky, žluté a svítivé jako sluníčko, ale ze všeho nejvíce se Vojtovi líbily ty nebesky modré. Připadalo mu, že se na něho dívají maminičiny oči. Snad to bylo tou vzpomínkou, že neodolal a pár jich natrhal do malé kytičky.

I nazpět letěl Vojta vůní a kouzlem, střelkou mu bylo sýčkování nočních strážců: v horní úvrati se vymanil z jeho smyčky a bezpečně přistál ve vlastní posteli. Nejen kvítí, ale i tolik dojmů měl nasbíráno v mošničce snu, že ji neudržel a znovu upadl do hlubokého spánku. Květiny se rozsypaly po přikrývce a jejich vánek se tiše rozeběhl po místnosti.

Ráno se maminka šla na Vojtu podívat – bylo jí divné, že tak dlouho spí. Sotva však překročila práh, úžasem oněměla. Pokoj byl plný vůně a Vojtova přikrývka se vlnila vyšitými modrými květy.

Dvojník

Co nyní děti uslyšíte, se Vojtovi přihodilo tenkrát, jak přišel pozdě do školy. A hned vám řeknu proč – protože to není jen tak chodit do školy po zvonění; paní učitelka má starost, co s vámi je, můžete zameškat důležité písmenko nebo početní příklad a vůbec – je to ostuda!

Pravdou je, že Vojta vyšel z domova jako každý den ve tři čtvrtě na osm. Škola stála ne-daleko, vlastně jen přes ulici, a tak mohl všechno v klidu stihnout. Stačilo se přezout v šatně, pověsit kabát a zasednout do lavice. Pak měl pět minut na to, aby si připravil pomůcky.

Ale vraťme se na začátek. Vojta zrovna sbíhal po schodech, když potkal nějakého kluka, jak jde proti němu. „Ahoj,“ pozdravil jej a chlapec mu stejně odpověděl. Vojta se zarazil a ohlédl se, protože mezitím hocha minul. Protějšek udělal totéž a tu si Vojta uvědomil, že se dívá sám sobě do tváře. Přešla ho z toho zimmnice, ale dodal si odvahy a zeptal se: „Kdo jsi?“

„Kdo jsi?“ řekl i dvojník. Tak tady toho moc nenamluvím, pochopil Vojta, jsem to přece já, i když se na sebe dívám. Oba mávli rukou na pozdrav a vydali se každý svým směrem. Po cestě však Vojtišek uvažoval: Jak je možné, že jdu teď do školy a přitom jsem doma? Ledaže by se ten kluk, vlastně já, vracel odpoledne ze školy. Vypadal trochu unaveně, i jeden zámek u tašky neměl zapnutý.

Jak tak Vojta přemítal, nezpozoroval, že už je dávno po zvonění a vyučování začalo. Paní učitelce se to pokoušel vysvětlit, ale ta chlapcovo vysvětlení brala jako výmluvu a napařila mu poznámku na tři řádky. K tomu červeně! Když se po škole pomalu vracel domů, potkal na schodech kluka, který běžel proti němu, a celý výjev se opakoval, jenže v obráceném pořadí. Aby se ubezpečil, mrkl Vojta na tašku a opravdu – zapomněl zavřít jeden zámek, jak byl z té poznámky rozbolavělý.

To se opakovalo den co den a Vojta měl z toho docela švandu – už poznal, kdy dostane ve škole jedničku, to byl celý rozradostněný, a kdy pětku nebo pokárání – jak se tvářil, všichni víme.

Tak by to chodilo snad do konce školního roku, kdyby onen pátek nevzalo všechno jiný konec. To se vydal do školy o něco dříve, aby se mohl se svým dvojníkem poštuchovat. Kluka však nikde nebylo. Vyšel tedy před dům, a jak se tak rozhlížel, uviděl svůj protějšek na druhé straně ulice. Zamával mu na pozdrav, hoch vkročil do silnice... – a v té chvíli prudce zaskřípěly brzdy auta. Z vozu vystoupil bledý řidič.

„Co se stalo?!“ ptala se postarší paní.

„Přeběhl mi před autem nějaký kluk!“

„Který?“

„No jo, kam se jenom poděl?“

Vojta přešel kolem, samozřejmě ani muk. I ve škole se divili, že je nějaký zaražený. Po vyučování se zastavil u silnice, a když nejela ani koloběžka, hned byl na druhé straně. Od té doby svého dvojníka nespátřil.

Vojtíšek v Africe

To jednou stál Vojta před mapou světa, co ji má v pokoji, a zrovna si prohlížel Afriku, když na něj padla dřímota. Lehl si na válendu, a sotvaže usnul, zdálo se mu o velikém horku. Sen byl tak opravdový, živý, že mu z něho úplně vyschlo v krku. Probudil se, chtěl se jít napít, ale zůstal překvapením stát – kolem viděl pouze stébla trávy, vyšší než on, a nad hlavou pálilo slunce. Voda nikde.

Kde jsem se tady vzal? nemohl uvěřit. Rychle se však vzpamatoval a vyběhl na blízký pahorek. Kolem dokola samá pustina, jen v dáli, na obzoru, se kabonilo temné mračno. Bude pršet, zaradoval se Vojta a utíkal tomu dešti naproti. Z bouřky se nakonec vyklubal ohromný strom, jehož konců nebylo možné dohlédnout. Kmen, zbrázděný hlubokými rýhami, byl jako nekonečná dřevěná stěna. Tu by neobejmul ani milion lidí, hodnotil Vojtíšek, ale než se stačil pořádně rozkoukat, ozval se za ním řev lvice.

Určitě mě chce sežrat, blesko chlapci hlavou a rychle vyšplhal po výstupcích kmene do koruny toho mamuta. Když se pak podíval dolů, lvice vypadala jako malá plyšová hračka. Asi čeká, jestli spadnu, pomyslel si a raději šel dál do nitra stromu. Přitom se rozhlížel, kde by uhasil žízeň a také jestli nenajde něco k snědku. A opravdu, zanedlouho objevil stromy s banány, pomeranči, fíky, dokonce malý pramínek! Vojta se napil a najedl, co hrdlo ráčilo, a ulehl do měkounké trávy. Vzduch byl plný vůní, kolem přelétala hejna křiklavého ptactva a před slunečním žářem jej chránilo listoví nad hlavou.

Ovšem – v každém ráji bývá také had a jeden zrovna slézal z nedalekého kmene. Vojta vyskočil a utíkal, ani nevěděl kam. Netušil, že doběhl na nejbližší konec toho velikého stromu. Před pádem se stačil zachytit větve, která však praskla a Vojta se řítit dolů.

Tu ho za letu uchopily čísi ruce a tatínek se ptal: „Copak se ti zdálo, Vojtíšku? Málem jsi spadl z postele!“ Chlapec mu celý šťastný pověděl svůj sen. A když ukazoval velikost stromu, uchopil ho táta za zápěstí a prohlížel si červený pruh, který se táhl až k rameni. „Kde jsi přišel k té odřenině?“

„Asi jak jsem padal,“ vyhrkl Vojta. Tatínek se na něho zamyšleně podíval a po chvíli řekl: „Zřejmě to nebyl, Vojto, jenom sen.“

OKO

Každému dítěti se stane, že tu a tam zazlobí. Někdy i hodně. Jenže tenkrát zlobil Vojtíšek opravdu moc, neboť s kamarádem Martinem ušpinil jedné paní čistě vyprané závěsy. Táta nebyl ještě doma, a tak, aby se vyhnul jeho kárání, řekl, že půjde spát. Je prý strašně unavený.

Rychle se umyl, a sotva zalehl do postele, pokoj se stříbřitě zavlnil a po jeho vyčerení chlapec strnul: Zprostředka místnosti a také jakoby zevnitř na něj zíralo veliké Oko. Kolem dokola nic, jenom to ostré pronikající Oko. Vojta se schoval pod peřinu, ale nebylo to nic platné, Oko se do něho bolavě zařezávalo i tam, ať mhouřil víčka sebevíc. To se na mě jistě dívá nějaký Duch, sbíral chlapec polekané myšlenky, a že toho bylo na něj víc než dost, zakrátko usnul.

V noci se vzbudil celý zpocení a nejdříve opatrně vyhlédl zpod peřiny. Oko nikde, jenom po něm zůstalo světlé místo. Zdálo se, že je všechno v pořádku.

Za čtrnáct dní Vojtíška zase chytlo to strašné zlobení. Přišel od potoka celý zmáchaný, i když byla venku zima. Maminka mu domlouvala: „Buď na sebe, hochu, více opatrný, vždyť můžeš onemocnět! A podívej se na svoje šaty, takhle zamazaný jsi tento týden potřetí!“ Vojta dělal, jako by se nic nestalo a ještě v duchu mámě odmlouval: Tak ať.

Sotva však vkročil do svého pokoje, opět tu bylo Oko, tentokrát ještě palčivější a trýznivější než předtím. Bolelo víc, než když vás třeba štípne včela. Pak se v Oku zablýsklo – to aby si Vojta uvědomil, že i když ho mají doma všichni rádi, musí také poslouchat. Chlapec na nic nečekal a hned se běžel mamince omluvit. Od těch dob si dává velký pozor, aby svoje zlobení nepřehnal.

PROPAST

Staré Město pod Sněžníkem, kde bydlí Vojtův dědeček a babička, mamini rodiče, stojí na úpatí velkých hor. Jmenují se Jeseníky a v zimě je tam prý takový mráz, že než stačíte vylít vodu z hrnku, už je z ní rampouch. A představte si, že do těch kopců se Vojtíšek vydal úplně sám. Tedy úplně sám ne, protože měl s sebou ještě psa Darga.

Nejdříve stoupal pěšinkou vzhůru, a když přišel na vrchol, posadil se tam na pařez. Jak tak odpočíval, z dlouhé chvíle vzal klacek a hodil ho daleko před sebe. Dargo se za ním rozeběhl, ale v půli cesty se zastavil a začal kňučet. Vojta vzal tedy další klacek a všechno se opakovalo. Co se to děje? podivil se a vykročil do míst, kam měla dřeva dopadnout.

Udělal deset nebo patnáct kroků a zůstal v úleku stát. Před ním se otevřela propast, hluboká, že jejího dna bylo sotva možné dohlédnout. Tady je to nebezpečné, raději půjdu pryč, otočil se Vojta k odchodu, když tu uviděl, že se k němu blíží dvojice mladých lidí. Chlapec je spěšně varoval: „Zastavte se, už ani krok, je tu propast!“ Ale mladí toho nedbali.

„Tady je jen nějaké křoví,“ usmívali se a vtom žuch a žuch, oba se propadli do země. Vojtovi bylo z toho neštěstí do breku, pak se ale připlazil k okraji a zavolal:

„Haló, nestalo se vám nic?!“ Chvíli napjatě naslouchal a pak radostně vyskočil – ze dna se ozvala slabá odpověď!

Vojta se obrátil a utíkal domů, co jen mu nohy stačily. Prarodiče však o žádné propasti nevěděli a to tam žili hezkých pár let. Hoch však trval na svém, a proto babička rozhodla, že se na ni půjdou podívat. Děda vzal pro jistotu ještě lano, sekeru a také pár hřebíků.

Vojta celou cestu o nehodě přemýšlel: Jak je možné, že on tu díru viděl a ti dva lidé ne? Tím je ale strašně nebezpečná! Na další úvahy však nebyl čas, neboť dorazili k propasti; děda uvázal jeden konec lana kolem stromu a druhý spustil do díry. Lano se napjalo a za chvíli se nad okrajem objevila jedna hlava a krátce nato hlava druhého výletníka. Oba radostně Vojtíška objímali a děkovali za záchranu. Pak děda zrobil pár kůlů, hlubinu oplotil a přibil tabulky s výstrahou. To aby se do propasti už nikdo nikdy nezřítíl.

Vítr

Vojtíšek seděl za psacím stolem a kreslil si. Měl dneska narozeniny a kromě spousty dárků dostal i pastelky s papírovým blokem. Pojednou zaslechl zvláštní zvuk, jako když někdo šustí pytlíkem. Vojta se rozhlédl, nikoho však neviděl. Šelest se opakoval a zdálo se, že přichází od záclony u okna. Vojta je chtěl zavřít, když tu se šustění ozvalo potřetí a chlapec zaslechl slova.

„Vojtíšku,“ zašeptalo z toho šumu. „Vojtíšku.“

„Kdo jsi?“ postavil se hoch proti zácloně.

„Vítr.“

„Co mi chceš?“

„Nechal jsi čepici u potoka.“ To je pravda, vzpomněl si, musím pro ni ještě zajít, maminka by se zlobila. Větru poděkoval, zavřel okno a za chvíli byl s čapkou zpátky. Druhý den se vše opakovalo, jen mu tentokrát vítr přiletěl říct, že jeho kamarád Tomáš čeká na smluveném místě. Třetí den ho varoval, aby nechodil na pole za sídlištěm, že jsou tam cizí kluci a chtějí se prát.

Zdálo se, že vítr s ním bude napořád. Vojta mu dával i úkoly, například jestli neví, kam se mu zakutálela duhová kulička nebo co vaří máma k obědu. Zkusil také úlohy z počtů a z českého jazyka, co měl za domácí úkol, a vítr všechno věděl. Asi se to naučil, jak lítal někde ve škole.

Tak to trvalo celý dlouhý rok. Jednoho dne, když měl Vojtíšek znovu narozeniny, vítr zašeptal, že je u něho naposledy.

„Proč?“ mrzel se chlapec.

„Poletím teď k jinému klukovi, který je o rok mladší.“

„A proč nemůžeš zůstat u mě?“

„Protože jsi povyrostl a bude ti sloužit dospělejší vítr.“ Vojta tomu hned neporozuměl, časem ale pochopil. Ať běhal po venku, nebo seděl doma za stolem, zaslechl občas tiché šumění, které už znal. Tentokrát mu říkalo, co má dělat a co ne, jako by to byl tatínek nebo maminka. A každý další rok se vítr změnil na jiný a zase na jiný a tak to bylo napořád.

Dlaždice

Bylo už hodně odpoledne, když se Vojtíšek vracel z venku domů. Aby si zkrátil cestu, chtěl to vzít přes humna a přitom zabloudil na starý, málo používaný chodník. Vedl do Zapomenuté čtvrti, která sice některé lidi přitahuje, ale jen málokdy je vrací zpět. A pokud, tak nikdy ve zdraví.

Nedá se říci, že by našeho Vojtu přitahovala; byl však zvědavý, jak to v takové Čtvrti vypadá. Chvilí tedy po chodníku šel, pak si to ale rozmyslel a chtěl se vrátit. V tom okamžiku uviděl velikou dlaždici, docela jinou, než byly ty ostatní. Jiskřila podmanivými barvami a sa-
metově hrála:

*Ahoj, chlapče, jak se máš?
Nechod' domů, tam to znáš!
Pojed' se mnou na výlet,
uvidíš tam dřív než hned
kolotoče plné snů.
Zdarma tě tam zavezu!*

Vojta hned poznal, že s dlaždicí a s jejím vábením není něco v pořádku; nicméně, jak si ji tak prohlížel, nechtě na ni šlápl. Dlaždice se hned dala do pohybu, a to s takovou vervou, že chlapec napětím sotva dýchal. Řítily se přes chodníky, trávníky i silnice, mezi auty, až Vojtíšek volal: Pozor! Nabouráme! Před srážkou však dlaždice pokaždé rychle uhnula a pádila dál.

Ona mě unesla! šeptal si chlapec ohromeně. A veze mě, kam se mi nechce. To je trest za moji zvědavost. Proč jen jsem na ten chodník vstupoval!

Zároveň přemýšlel, jak seskočit dolů.

Netrvalo dlouho a zamířili do temného průjezdu. Míjeli lidi se zlými, pokřivenými tvářemi, domovní vchody byly bez dveří, oknům chyběla skla a děravé ulice přetékały páchnoucími odpadky. Naštěstí dlaždice opisovala táhlý kruh, a aby Vojtu neztratila, musela snížit rychlost. To je ta pravá chvíle, vykřiklo cosi ve Vojtovi a hop, už se držel převislé větve. Dlaždice se zlostí roztočila doběla, ale protože pozbyla nad chlapcem veškerou moc, jenom sebou křápla a zmizela v dálce čekat na další neopatrné dítě.

Nebezpečí tím ovšem neskončilo, protože teď se k Vojtovi začali přibližovat oni podivní lidé. Pustil se tedy větve a rychle ze Zapomenuté čtvrti utekl. Od té doby ví, odkud má to zvláštní jméno: pokud v ní nechce skončit, musí na Čtvrt' a hlavně na chodník, který k ní vede, navždy zapomenout.

Nu a co řeknete, děti – nemáte náhodou u vás také takový chodník?

Duhový kamínek

Určitě jste děti viděly, jak vypadá taková díra do země. Třeba když se klade potrubí nebo se opravuje prasklý vodovod. Bývá to pořádná hloubka a spadnout do ní, jo, to rozhodně není příjemné! A představte si, že Vojtíšek do takové jámy spadl. Rovněž vám povím, co se mu potom přihodilo.

Vojtu už nebavilo toho dne jezdit na kole, a tak si na chvíli sedl u cesty. Pod nohama zahlédl něco lesklého – nebyl to kousek skla, jak si nejdříve myslel, ale duhový kamínek. Zářil na slunci mnoha barvami, z nichž některé nebyly snad ani pojmenovány. Vojta ho vyleštil, aby se ještě více blýskal, a strčil do kapsy. Ukáže ho doma a také všem kamarádům a kamarádkám, co si s nimi hraje.

Pak ale na kamínek zapomněl, protože stál u té díry, jak jsem vám o ní vyprávěl. A co čert nechtěl, nebo spíše chtěl, když do ní Vojta nahlížel, nedal pozor a do díry spadl. Naštěstí se mu nic nestalo, jenom nemohl vylézt ven. Ruce se propadaly do hlíny, a co bylo podivnější, vůbec si je neumazal!

Snad tu nezůstanu napořád, polekal se. Že to byl ale statečný kluk, zapřel se do stěny ještě jednou, když tu se něco prolomilo a Vojta do stěny vstoupil. Šel pořád dál a dál a bylo mu, jako když si s dětmi hrál na slepou bábu.

Pojednou temnotu vystřídalo světlo a Vojta zjistil, že je ve sklepě sousedního vchodu. Než se stačil rozkoukat, otevřely se dveře a v nich výrostek, který hned spustil: „Někdo tady je, chyťte ho!“ Vojta se polekal, udělal krok zpět a zmizel zpátky ve zdi. Mladík vykulil oči a s křikem: „Duch, je tady duch!“ utíkal pryč.

Vojtíšek mezitím prošel podzemím ke vchodu, kde bydlel. Aby se ubezpečil, že zase někdo nejde, vystrčil hlavu z podlahy na chodbě. Jako z udělání v okamžiku, když máma vynášela koš. Ta leknutím nedokázala ze sebe vypravit ani slovo, pak ale vzala Vojtu domů a přísně ho zpovídala, kde se to naučil. Chlapec však nevěděl.

Teprve když se večer převlékal a z kalhot mu vypadl duhový kamínek, napadlo ho, odkud se kouzlo asi vzalo. Leč kamínek se někam zakutálel a Vojta jej nemohl najít. Ani když se k němu připojila maminka s tatínkem a oběma sestřičkami. A večer, když si chtěl zkrátit zdi cestu na záchod, narazil hlavou do stěny. Kouzlo se ztratilo tak jako duhový kamínek.

Strašná pohádka

To šel jednou táta kupovat pohádkovou knížku. K narozeninám, pro dceru Ladanku, a s Vojtíškem, aby mu pomohl při vybírání. Tedy, kromě Lady měli doma ještě Lidušku, ale ta narozeniny slavila už před měsícem.

V knihkupectví měli knih plné police, proto se táta s Vojtou domluvil, že každý bude vybírat z opačné strany. Rozhodování bylo těžké, neboť jedna knížka byla hezčí než druhá. Aby získali celkový přehled, podívali se i do oddělení, kterému se říká antikvariát. To je takový knižní domov důchodců. A tady Vojta narazil na knížku, vlastně sešit, který měl na obálce nápis:

Strašná pohádka aneb Pohádka, která se nedá přečíst do konce.

To by mě zajímalo, co je na ní tak strašného, pomyslel si chlapec a zvědavě ji otevřel na první stránce. Úvodní věta ještě šla, ale pak to bylo stále horší a horší. Když dospěl do poloviny, nemohl už dál a celý zpocený sešit odložil.

„Copak, nelíbí se ti?“ zeptal se táta, zatímco se probíral vedlejší policí.

„Ta pohádka se nedá dočíst,“ řekl Vojta, „ona se tak i jmenuje.“

„Vážně?“ naklonil se k němu se zájmem táta. „No jo, to je ale divný název. Na druhou stranu, proč by ji někdo psal?“ Vojta však trval na svém. Tak se táta zabral do čtení, a sotva dospěl do míst jako jeho syn, začal krabatit čelo a několikrát těžce vzdychl. První stránku sice zvládl, ale jenom s největším úsilím. Potom sešit odložil.

„Ten příběh se skutečně nedá přečíst do konce,“ dal synovi za pravdu, „raději jej vrátíme na původní místo.“ Ladance nakonec koupili Veselé pohádky a pospíchali s nimi domů.

Jelikož ta Strašná pohádka byla opravdu strašná, tak vám, děti, ani nepovím, ve kterém knihkupectví ji měli. Musíte si ji najít samy, pokud máte dost odvahy. Já vám z ní řeknu jenom dvě slova:

krvavými drápy

Bouře

To snad ani není pravda, co nyní děti uslyšíte:

Jednou večer šel Vojtíšek jako obvykle na kutě. Přetáhl přes sebe přikrývku, a sotva zavřel oči, strhla se venku bouře – prudká, že dokonce rozrazila okno. Do místnosti se vevalila voda a postel i s Vojtíškem vynesla ven. Chlapec se chytil pelestí, aby z lůžka nespádl, tak byly vlny vysoké. Poté se spustil déšť, bičoval vodu, postýlku, ale Vojtu kupodivu nepromáčel! Z přikrývky se stal průhledný poklop, skrze který se mohl dívat na to řádění venku v suchu a teple.

Trvalo dlouhý čas, než bouře odezněla. Pak už se postel jen pokojně pohupovala v drobném vlnobití a dokonce vykouklo sluníčko. Vojta odložil poklop a začal pádlovat rukama ke vzdálenému pobřeží. Jen v jednom okamžiku musel přestat, to když se nedaleko objevil stín žraloka. Nakonec přece jen šťastně dorazil k suché zemi a sotva se jí postel dotkla, volá ode dveří maminka:

„Vstávej, hochu, už je sedm hodin!“

Potom udiveně zvedla nohy a káravě se Vojty zeptala:

„Co jsi tady dělal s vodou, že je tu takové mokro?“

STÍNY

Nedá se tomu uvěřit, ale je to tak – v Kroměříži začali lidé ztrácet stíny. Například v pravé poledne, při plném sluníčku, se otočí – a stín nikde. Všem bylo jasné, že to není samo sebou, a třebaže si nad tím lámali hlavu i na radnici, na kloudné vysvětlení nepřišli. Vojta rovněž o záhadě přemýšlel, ale nenapadlo ho také nic.

Jednoho odpoledne poprosil maminku, jestli může jít ven. Ta váhala, byl už skoro večer, nicméně svolila: „Dobře, ale nebuď tam dlouho.“

Vojtišek vyběhl ze dveří a vydal se ke staré zahradě, jež sousedila se sídlištěm. Měl tu svoje místočko, které znal jenom on. Lehl si do trávy, kolem všechno vonělo, kvetlo a zpívalo, až to Vojtu ukolébalo do spánku.

Nenadále s ním někdo zatřásl. Vojta se probudil, nikoho však neviděl, jen stíny stromů a keřů se prodlužovaly do jakýchsi hrozivých podob. Vojta se polekal, a když se už už chystal vyskočit, zaslechl šeptat podivnou písničku:

*Stíny, stíny, stíny, stíny.
O nás neví nikdo jiný
nežli čert a Belzebub.
Bude nás víc – coby dup!*

Pak se ozvalo tlumené zavýsknutí, stíny se začaly proplétat jako hadi a po pár vteřinách zpívaly tu písničku nanovo. Každou chvilku k nim přilétl stín další, jenom Vojtíškův ne – toho si držel pěkně pod sebou.

Chlapci došlo, co se chystá – černé mátohy se spojily dohromady a určitě chystají nějakou neplechu! Ještě chvilku pozoroval to hadí hemžení a pak se odplížil domů.

Tam se konala válečná porada. Bylo jasné, že je třeba nějak zakročit. Posléze řekl tatínek: „Je takové přísloví, že když se děje něco nekalého, má se na to posvítit. Co kdybychom to zkusili také?“ Obešli všechny sousedy, každý vzal baterku a neslyšně, aby je ani kapička rosy neprozradila, se přiblížili ke stínům. Ty byly tak rozjařené tmou, že svoji písničku téměř křičely. Vtom tatínek zvolal: „Všichni rozsvítit!“ Z desítky baterek vytryskly naráz proudy světla, jež se do poděšených mátoh s chutí zakously. Trvalo to minutu či dvě a palouk byl opět čistý.

Druhý den bylo všechno jako dříve. Další stíny se už neztrácely a ty, které předtím uprchly, se poslušně vrátily. Tam, kde mají být. K lidem.

Vánoční pohádka

V ložnici Vojtových rodičů visí obraz s namalovaným jarem. Vše na něm vypadá opravdově – tráva, listí, květy, vzduch – jako by nebyl ani v rámu, ale za oknem. Vojta se chodil na obraz často dívat – byla zima, a tak se chtěl alespoň v myšlenkách proběhnout po louce nebo ulehnout pod stromy.

Toho dne hustě sněžilo, venku kraloval prosinec a doma Vánoce. Vojtíšek se těšil jako všechny děti na dárky od Ježíška, ale vtom jej přepadla taková touha po jaru, že přišel k obrazu a zvolna se do něj nasoukal. Chvilí udiveně hleděl nazpět do místnosti, pak se ale obrátil a utíkal po svahu do údolí. Kvetly tu stromy a květiny, bublal potůček, ptáci zpívali a na nebi hrálo sluníčko.

„Tady je krásně,“ vydechl Vojtíšek. Nemohl se té krásy nasytit, ale pak si vzpomněl na maminku, že bude mít o něho starost. Natrhal pro ni kytičku pampelišek a vrátil se na místo, kde pronikl do obrazu.

Jukl do ložnice, tam naštěstí nikdo. Potichu tedy slezl dolů, a sotva se otočil, otevřely se dveře, v nich maminka a povídá: „Pročpak se schováváš, Vojtíšku, už tě nejméně půl hodiny hledáme!“ Chlapec místo odpovědi podal mamince květiny, ta poděkovala a náhle zpozorněla: „Odkud je, chlapče, máš? Vždyť jaro bude až za tři měsíce!“

ŠTĚSTÍ

„Maminko,“ volal už z předsíně Vojtíšek, „představ si, přijely kolotoče!“ Máma přikývla, bylo je už hezkou chvílí slyšet – tři písničky najednou a přes půl města. „Půjďme se tam podívat?“ žadonil Vojta dále a maminka se na něj usmála: „Půjďme. Práci mám dnes hotovou, tak se najez a všichni vyrazíme.“

U kolotočů bylo živo, lochneska se točila za ocasem jako divá a Vojtíšek si dokonce zastřílel ze vzduchovky. Ani pořádně nemířil a báb – špejle byla zlomená. Na konci měla připevněné malé zrcátko, které Vojta získal jako výhru.

Jedna věc mu však nešla do hlavy. Kdykoli do zrcátka nakoukl, všechno kolem ztichlo, kolemjdoucí se na něj usmívali a v duši cítil blažený klid. A když sklíčkem pustil na zeď prasátko, sluneční paprsky vykroužily místo bílé kaňky nápis ŠTĚSTÍ.

To si pochopitelně museli vyzkoušet Vojtovi kamarádi. Také jim se zrcátko osvědčilo a z hochů se stala věrná a veselá parta, která byla brzy známa svým příkladným chováním – sbírali odhozené papírky, pomáhali babičkám s nákupy, mluvili slušně a plnili si svoje školní a domácí povinnosti.

Jednou se takhle radili ve své skrýši, jak by mohli zrcátkem pomoci ostatním lidem. Nakonec rozhodli, že je budou rozdávat po střepečkách. Od Vojtova tatínka si půjčili lékárenský hmoždíř a zrcátko rozmělnili na drobounkou drť. Tu pak opatrně vysypali, a když se chystali prášek přeplnit do lahvičky, zvedl se vzdušný vír a vymetl kupku do výše.

Myslíte, že z toho byli chlapi smutní? Vůbec ne! Parta sice už tak spolu nedržela, ale jestli v nich zůstal kousek toho štěstí nebo co, kamarádili se až do dospělosti. A prášek? Ten se stal všudypřítomným. Jen si všimněte: když jsou lidé šťastní, pláčou, neboť jim střípek toho sklíčka vnikl do oka. U smutných je tomu podobně, s tím rozdílem, že je zrcátko nepřestane utěšovat, dokud ho slzy nevymyjí. Nu a pokud jste děti plakaly též, pak to bylo jistojistě tím kouskem kouzelného sklíčka.

Zlý kámen

Možná jste o tom kameni slyšeli. Čím více se k němu kdo přiblíží, tím více ho kámen k sobě táhne, až nad ním nešťastník prolétne jak povětroň a spadne do propasti. Proto široko daleko nebydlí žádní lidé ani se neodvažují chodit do lesa, aby na to kamenné zlo při cestě nenarazili.

To se povídalo v Hrádku nad Nisou, kde má Vojtíšek babičku a dědečka, od kterých poprvé tu báji slyšel. Od té doby kudy chodil, tudy přemýšlel, jak na kámen vyzrát a jeho kouzlo zlomit. Jednoho rána navlékl na záda vzdouvající se batůžek a chystal se ven.

„Co v tom batohu máš?“ zajímal se děda, ale Vojta se tvářil, jako že nic. Lhát nechtěl, to se nemá, na druhou stranu věděl, že kdyby řekl dědovi pravdu, nedovolil by mu za kamenem jít. A už si to vykračoval vzhůru k lesu.

Krajina se pomalu měnila, cesta mizela občas v houštinách a vrcholky stromů se zvolna nakláněly jedním směrem. Kterým, to víme moc dobře. Vojta však stoupal neohroženě dál.

Čím více les houstl, tím více Vojtu něco pohánělo vpřed, až zakopl a spadl na zem. Tu jej ta neznámá síla začala sama k sobě táhnout přes keře a ostré kamení.

Musím z batohu vyndat provaz! připomněl si chlapec. Zapřel se o staletý dub, rychle za něj uvázal jeden konec lana, druhý kolem svého pasu a zvolna popouštěl. Provaz jako had prokluzoval dlaněmi, až je měl Vojta celé odřené, ale to se už ocitl na kraji mýtiny. Zvedala se do vysokého srázu, s černým kamenem na vrcholu.

Mezitím síla zdivočela. Napnula provaz až k prasknutí a Vojtu zvedla do výše. Chlapec vlál ve vzduchu jako papírový drak, ale lano nepovolilo. „Když nemáš dost síly přitáhnout mě k sobě, pojď ty ke mně!“ vykřikl Vojtíšek a tu se snažil kámen ještě víc, až se trhal na jednotlivé balvany. Ty padaly ze srázu dolů, tříštily se o sebe, přičemž s každou odlomenou skalkou moc pekelného kamene slábla. Když ho bylo půl, v hoře to zahučelo a kámen se rozstřelil na tisíc kousků. Připomínají ho už jenom rozervaná skaliska, kterým se říká Vraní skály.

Vojta doskočil na zem, odvázal se a kromě lana přibalil do batohu také úlomek zlého kamene, aby ho mohl ukazovat kamarádům. Potom se hrdě vrátil domů. Aby ne, vždyť zvítězil nad mocí, která byla silnější než on! A co ho těšilo nejvíce, zbavil lidi těžkého břemene. Ti mohou nyní bez obav chodit do lesa na houby, na dřevo či třeba na maliny.

KOHOUTÍ VRCH

Kdo by v Hrádku nad Nisou neznal pověst o Kohoutím vrchu! Je to kopec, který se vypíná nad městem jako hlava obrovského kohouta. A ten každých sto let, třikrát za sebou po sedmi létech, zamává mocně křídly a ulétne neznámo kam. Pokaždé o nejčernější noci.

Vojta ani nedutal, když mu děda příběh vyprávěl, a pak se ho zeptal: „Kdy kohout ulétl poprvé?“

„Hochu, těžko říct,“ vzpomínal dědeček, „ale počkej – poprvé to bylo v sedmdesátém osmém, to šel tvůj táta studovat vysokou školu, potom v pětadesátém, jo, jo, zrovna když ses narodil a jak tady řádila ta strašná vichřice... Nebo se pletu, babi?“

„Nepleteš,“ řekla babička, „spousta lesa to tehdy polámalo a v zemi byly trhliny na prst široké. Ale jestli to bylo od kohouta...?“

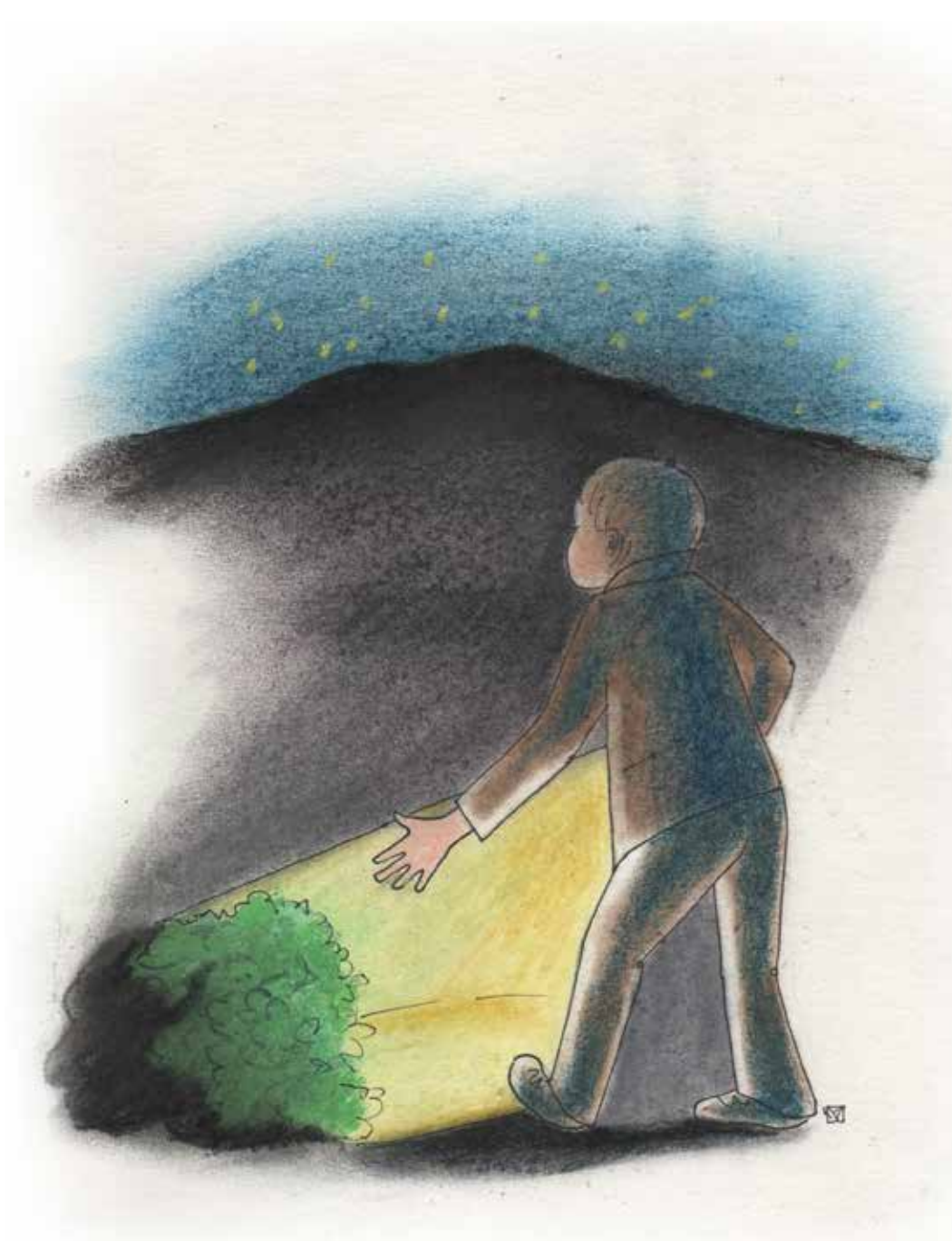
Že poslední sedmý rok vychází právě na letošek, si Vojta lehce spočítal, protože slavil narozeniny. Otázkou bylo, kterou noc kohout uletí. Co třeba dneska...? Nenápadně se podíval z okna – venku se rychle stmívalo, hvězdy ustupovaly houfně za obzor; prostě noc pro kohoutí výlety jako stvořená. Vzal tedy svítilnu, potichounku se vykradl z domu a ke Kohoutímu vrchu doklopýtal v takové tmě, že se v ní ztrácely i všechny zvuky světa.

Vystoupil na nejvyšší bod; říká se mu Sedlecký Špičák. Na první pohled je to jen taková skalka, ale sotva se u ní posadil, ozvalo se příšerné zakokrhání a pak se strhla nepředstavitelná bouře. Úplně jak to povídali staroušci. Země se chvěla, stromy padaly přes sebe a celá hora se vznesla do výše. Zanedlouho se ocitli nad mraky, měsíc jiskřil jako sníh na horách a svítil kohoutovi na cestu. Země byla celá černá, jen tu a tam probleskla hladina nějakého jezera, moře či světla velkoměst. Letěli rychle, tak rychle, že se Vojta měl co držet, aby ho víchř neodnesl. Čas chvátal spolu s nimi.

Když začala na východě nebesa blednout, kohout ze sebe vyrazil další děsivý výkřik a z výšky usedl na své místo nad městečkem. Pověst se naplnila.

Vojta se vrátil domů skoro za bílého dne. Protáhl se kolem kuchyně, aby ho babička nezhlédla, převlékl se do pyžama a spal až do oběda. Pak seběhl do kuchyně, a jen před něj babička položila talíř s polévkou, vstoupil do dveří děda a začal mluvit o minulé noci: „Šel kolem hajný a vykládal o té vichřici. Že byla stejně divoká jako před sedmi léty. A prý toho dřeva nazmar.“ Nato se obrátil k Vojtiškovi, pohládl ho po vlasech a starostlivě se zeptal: „Nevzbudilo tě to, vnoučku?“

VEJCE

Vojtíšek si po výletu na Kohoutí vrch ani pořádně neodpočinul, když našel u cesty ležet strakaté vejce. Bylo veliké jako od pštrosa, ale toho tu přece nikdo nemá, uvažoval Vojta. Jenom u sousedů páva, co tak divně křičí. A kohout? Ten přece vejce nesnáší, ani kamenný ne. Leda nějaká slepice...

Ať tak či onak – nevěděl si s ním rady, a proto zašel za dědečkem. Ten si vejce důkladně prohlédl, pak do něj přes skořápku sáhl a do Vojtovy čepice naskládal spoustu strakatých vajíček. Byla samozřejmě malá, asi jako křepelčí.

„Jak jsi to, dědo, dokázal?“ žasl Vojtíšek. Děd pouze přimhouřil oči a místo odpovědi řekl: „Dáme je pod kvočnu a uvidíme, co se z nich vylíhne.“

Netrvalo dlouho a kvočna začala vyvádět kuřátka. Jedno za druhým proklovalo bílé skořápky, jenom ty strakaté nic. Možná jsou opravdu kamenná, řekl si Vojta zklamane, ale co, zítra se na ně půjdu podívat naposled.

Jenže druhý den byly i jejich skořápky rozlomené a vnitřek pryč. Vojta rychle vyhledal kvočnu a skutečně: kromě žlutých kuřátek kolem ní běhalo také hejno strakatých. Byla stejně hezká a přece jiná, jako by příběhla z nějaké pohádky.

„Tak co jim říkáš?“ ozvalo se za Vojtovými zády. Za ním stál – no kdo jiný než dědeček.

„Ta jsou krásná!“ řekl místo pozdravu.

„Jsou,“ přikývl s úsměvem děda, „protože to jsou tvoje pohádky. A co víc – každý den budou s tebou růst až do tvé dospělosti.“

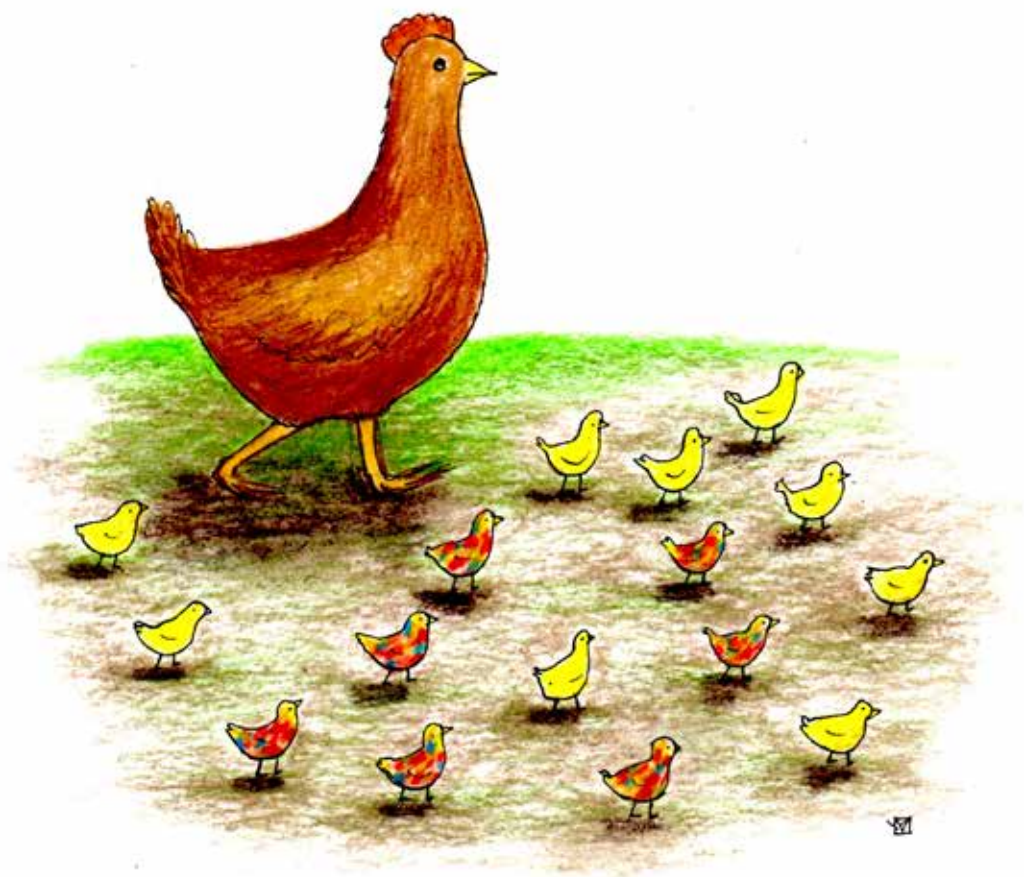
„Proč se vylíhla později?“

„Protože, Vojto, každá opravdová pohádka na to potřebuje delší čas.“

„Až vyrostu, budou velká jako já?“

„Třeba jako ten kohout, na kterém jsi nedávno v noci létal. Ale největší budou, až zestárneš. Pak, kdoví, možná znovu najdeš pohádkové vejce, ze kterého se ti vylíhnou kuřátka další.“

Myslím, milé děti, že jste vše pochopily. Jakýmsi kouzlem se pohádky staly i nestaly – Kohoutí vrch, Oko, Čára, Dvojník – a přesto žijí a budou žít navěky jako všechny pohádky světa. I když my je už třeba vyprávět nebudeme.

Obsah

Zajíček	4
Visací zámek	6
Stojatka	8
Hračky	10
Kouzelná dřívka	12
Zvon	14
Čára	16
Stěna	18
Květovaná přikrývka	20
Dvojník	22
Vojtíšek v Africe	24
Oko	26
Propast	28
Vítr	30
Dlaždice	32
Duhový kamínek	34
Strašná pohádka	36
Bouře	38
Stíny	40
Vánoční pohádka	42
Štěstí	44
Zlý kámen	46
Kohoutí vrch	48
Vejce	50

Lubomír Jaroš
VOJTÍŠKOVA DOBRODRUŽSTVÍ

Kresby: Petra Šnokhausová
Jazykový opravce: Hana Roubalová
Grafická úprava: Josef Kovářiček

V roce 2015 vydala 1. Lužická, nakladatelství a hudební vydavatelství,
Smetanova 324, 463 34 Hrádek nad Nisou jako svou 9. publikaci
Tisk: Knihovnicka.cz

ISBN 978-80-904906-8-0